

„Колкото за недостатъците на добрите челоѳци, длъжны сте да умѣете да ги различавате за да ги избѣгвате. Поправяйте ги; не са предавайте никога слѣпо на тѣхното неразмыслено усердіе, но слушайте ги благосклонно, почетайте добродѣтеля имъ; покажете на публиката че умѣете да я разпознавате; найвече пазете са да не сте за напредъ такъвъзи, какъѣто сте были до сега. Изглезенытъ владѣтели, какъѣто вый бѣхте, задоволяваны да презиратъ развратенытъ челоѳци, не преставатъ да ги употребяватъ съ довѣріе и ги осипватъ съ благодѣнія: отъ друга страна, тѣ са стараѣтъ да са опознаѣтъ тоже съ добродѣелнытъ мъжи, но не имъ въздаватъ друго освѣнь праздни похвалы, като не смѣѣтъ ни службы да имъ довѣрѣтъ, ни да ги приематъ въ особеннытъ си събранія, ни да имъ сторѣтъ благодѣнія.“

Тогасъ Идоменей рече че го е срамъ дѣто са е забавилъ толкосъ да утѣши оскърбената невинность и да накаже тѣзи които го бѣхъ измамили. Даже Менторъ не са затрудни да убѣди царя да махне любимеца си: защото щомъ сполучи нѣкой да направи любимцытъ подозрителны и обременителны на господаритѣ имъ, послѣднитѣ въ негодуваніето и въ недоумѣміето си друго не търсѣтъ освѣнь какъ да ги премахнѣтъ: прѣтелството имъ исчезва; заслугытъ имъ са забравятъ, паданъето на любимцытъ не са счита за нищо, стига да ги не виждатъ вече.

Тосъ часъ царьтъ заповѣда тайно на Егезишпа, който бѣше единъ отъ първытъ му придворны чиновницы, да земе Протезилая и Тимократа, да ги закара подъ стража въ островъ Самосъ, да ги остави тамъ и да доведе Филокла отъ туй мѣсто на заточеніето му. Егезишъ очуденъ на тѣзи заповѣдъ заплака отъ радость. „Днесъ, рече той на царя, ще зарадвате подданицытъ си. Тѣзи двамата челоѳци причинихъ сичкытъ бѣдствія вамъ и на народа ви: станжхъ двайсетъ години отъ когато стенихъ отъ тѣхъ сичкытъ добры и честны челоѳци, и нито смѣѣтъ даже свободно да постенихъ, толкоси е жестоко тиранството имъ; тѣ гонѣхъ сѣкиго който ви приближава не чрезъ тѣхъ.“

Послѣ Егезишъ откри на царя много козни и жес-